

WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY!
List pasterski Arcybiskupa Katowickiego na II niedzielę Adwentu -
4 grudnia 2022 roku

Drodzy Bracia i Siostry, od ubiegłej niedzieli przeżywamy Adwent, a wraz nim nowy rok liturgiczny. Przez coroczny liturgiczny rytm podążamy razem jako Kościół w pielgrzymce wiary. Na tej drodze doświadczamy na nowo miłości Boga Ojca i bliskości Jezusa Chrystusa, Dobrego Pasterza. Ma On cały czas otwarte ramiona niosące życie, pokój, prawdziwą wolność, gdyż, jak napisał papież Franciszek, wszystko, czego Jezus dotknie, *staje się młode, staje się nowe, napęlnia się życiem*¹, mocą Ducha Świętego.

Adwent to czas oczekiwania na nowe spotkanie z Panem. Z jednej strony przygotowujemy się do głębszego przeżycia pamiątki narodzenia Jezusa Chrystusa, Słowa Wcielonego. Z drugiej jednak osobiście i wspólnotowo uświadamiamy sobie fakt, że Pan nasz powtórnie przyjdzie, że *oczekujemy Jego przyjścia w chwale* i wypełnią się usłyszane dziś prorockie zapowiedzi o wiecznym pokoju.

Adwent jednocześnie otwiera w Kościele w Polsce kolejny rok duszpasterski z określonym programem formacji. Od pierwszej więc niedzieli Adwentu przeżywamy treści związane z hasłem *Wierzę w Kościół Chrystusowy*. To kontynuacja poprzednich programów, zwłaszcza ostatniego o Eucharystii, która daje życie i buduje Kościół. Naturalną jego konsekwencją jest nasze trwanie w Kościele oraz gorliwe – po doświadczeniu pandemii i dystansu – zaangażowanie w jego życie i misję.

1. Chrzest źródłem naszego trwania w Kościele.

Źródłem naszego życia duchowego i wiecznego jest chrzest. Zostaliśmy zanurzeni w chrzcielną wodę *w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego*; wypełniło się słowo Jana Chrzciciela: *On was chrzcić będzie Duchem Świętym i ogniem* (Mt 3,11b). W ten sposób Bóg uczynił nas swoimi dziećmi, dziedzicami królestwa.

Jednocześnie chrzest był momentem naszego wszczęcia w Kościół, we wspólnotę uczniów Zmartwychwstałego. W ten sposób zawiązały się więzi każdego ochrzczonego z Bogiem, dzięki nim możliwe jest nasze trwanie w przymierzu z Panem, wzrastanie w wierze oraz życie chrześcijańskie. Kluczowym momentem tej chrzcielnej duchowości jest wyznanie wiary w Boga prawdziwego, uznanie Jezusa Chrystusa za Króla i Pana oraz przyjęcie i przemienianie Ewangelii w styl życia, skoro *Chrystus przygarnął was – ku chwale Boga* (Rz 15,7b).

W ten sposób stopniowo urzeczywistnia się w nas Królestwo Boże, obecność Boża, a poprzez nas dotyka całej ludzkiej rodziny i świata. To określa naszą tożsamość, w którą wpisuje się nie tylko wiara i życie Ewangelią, ale również trwanie w Kościele, we wspólnocie, którą powołał Jezus i której On cały czas chce. Powiedział o tym jednoznacznie w Wierzytoku: *Nie wyście mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście owoc przynosili i by owoc wasz trwał* (J 15,16a). Słowa te wyraźnie ukazują wolę Jezusa, abyśmy szli razem oraz abyśmy dzielili się otrzymanym życiem ze wszystkimi, gdyż,

¹ Franciszek, Adhortacja apostolska *Christus vivit*, 1.

jak przypomniał papież Franciszek, *wszelkie autentyczne doświadczenie prawdy i piękna dąży samo z siebie do swej ekspansji*².

Wobec tego wszystkiego nie dziwi fakt, że wyznajemy wiarę nie tylko w Boga Ojca, w Jezusa Chrystusa i Ducha Świętego, ale również odważnie deklarujemy w każdą niedzielę i uroczystość: *Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół*.

2. Tajemnica Kościoła.

Ten wyznawany Kościół nie jest ludzkim dziełem i nie można go rozumieć jedynie jako struktury służącej religii i liczącej dwadzieścia wieków instytucji. Kościół stanowi realizację zamysłu zrodzonego w sercu Ojca, a został powołany przez Jezusa Chrystusa. Drugi Sobór Watykański przypomniał, że Kościół *zapowiedziany (...), ustanowiony w czasach ostatecznych, został objawiony przez wylanie Ducha, a w końcu wieków osiągnie chwalebne dopełnienie*³. Punktem centralnym są słowa i czyny Jezusa. To On głosił Dobrą Nowinę i zapowiadał nadejście Królestwa Bożego. Dlatego powołał uczniów, potem apostołów, gromadził wokół siebie mężczyzn i kobiety, dał im udział w swoim posłannictwie oraz pozostawił siebie, zwłaszcza w największym darze, którym jest Eucharystia – Kościół strzeże jej i ją wiernie uobecnia, zgodnie z poleceniem: *To czyńcie na moją pamiątkę*. To Jezus chciał, aby Kościół istniał i był wspólnotą Jego uczniów, aby realizował Jego misję, urzeczywistniał Bożą obecność w świecie. Jest to możliwe, gdyż Kościół zgodnie z wolą Jezusa jest Jego Ciałem. Nie da się więc oddzielać Jezusa i Kościoła. Chcąc pozostać wiernym słowom Nowego Testamentu, wierzymy w Chrystusa, a to wiąże się z wiarą w Kościół i z budowaniem Kościoła. Dlatego z całą mocą mówimy: Chrystus tak, Kościół tak!

Warto prosić Ducha Świętego o głębsze poznanie natury Kościoła, by dzięki temu jeszcze lepiej odpowiedzieć na nasze chrzcielne powołanie. Kościół jest równocześnie widzialny i duchowy, Boski i ludzki. Ma strukturę hierarchiczną, związaną ze święczeniami, ale jednocześnie stanowi wspólnotę charyzmatyczną i synodalną, zróżnicowaną pod względem form realizacji powołania do wiary (duchowni, konsekrowani, świeccy). Kościół to wspólnota wiernych równych w godności chrzcielnej, ukochanych przez Boga, zbawionych przez Jezusa i uświęconych przez Ducha Świętego, choć podejmujących różne zadania i odpowiedzialności. Niestety, mimo tego Bożego zakorzenienia doświadczamy różnych ograniczeń Kościoła, czasami rozczarowań, zła. Tak jest, gdyż Kościół tworzą grzeszni ludzie, ulepieni z prochu ziemi, dotknięci skazą grzechu pierworodnego. Oczywiście nigdy nie godzimy się w Kościele na grzech, ale nie możemy też oczekiwać na ziemi doskonałej wspólnoty, bo taka nigdzie nie istnieje. To dzięki Bożej pomocy i Jego miłosierdziu możemy w Kościele powstawać z upadków, naprawiać zło i oczekiwać tego, co lepsze – a więc owoców działania Ducha Świętego. Owoców działania prawa miłości, na które składa się przyjęcie drugiej osoby, szukanie prawdy, przebaczenie, pojednanie i wzajemna pomoc. W ten sposób nie wkradnie się w naszą wiarę niezdrowy idealizm czy mentalność roszczeniowa.

Mimo ludzkich ograniczeń to taki Kościół jest *znakiem i narzędziem zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego*⁴, strzeże tego, co Bóg objawił, sprawuje sakramenty, gromadzi ludzi, niesie miłość, a przede wszystkim wskazuje na Jezusa Chrystusa, *Korzeń Jessego, który stać będzie na znak dla narodów* (Iz 11,10b).

3. Przeżywanie Kościoła.

Bracia i Siostry! Nasza wiara zawsze domaga się konkretyzacji, świadectwa czynu. Dotyczy to również wiary w Kościół. Przez cały rok duszpasterski będziemy doświadczać różnych aspektów tej wielkiej tajemnicy Kościoła. Zwróćmy uwagę na trzy.

Po pierwsze, jeśli Kościół w parafii ma być przeżywany jako prawdziwa wspólnota, to serdecznie zachęcam Was do tego, abyśmy zwrócili uwagę na codzienne budowanie naszych

² Franciszek, Adhortacja apostołska *Evangelii gaudium*, 9.

³ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, 2.

⁴ Tamże, 1.

relacji z Bogiem i ludźmi, zgodnie z wezwaniem św. Pawła: *A Bóg, który daje cierpliwość i pociechę, niech sprawi, abyście te same uczucia żywili do siebie. Dlatego przyciągajcie siebie nawzajem* (Rz 15,5.7a). Z Panem wzrastamy przez sakramenty, słowo Boże i modlitwę. Więzy z ludźmi tworzymy przez obecność, bliskość, wzajemne słuchanie, dobre słowo. W tak podzielonym świecie, w świecie wojen, potrzebujemy naszego nawrócenia do braterstwa. Dobrym adwentowym postanowieniem byłoby zwrócenie uwagi na potrzebę budowania pokoju z bliskimi, sąsiadami, współparafianami i współpracownikami. Przecież to *miłość jest w gruncie rzeczy jedynym światłem, które wciąż na nowo rozprasza mroki ciemnego świata i daje nam odwagę do życia i działania*⁵.

Drugim wyrazem naszej wiary w Kościół jest niedzielna Eucharystia i troską o nią. To właśnie w celebracji liturgii najpełniej urzeczywistnia się Kościół. Ceniśmy możliwość uczestniczenia we mszy świętej, co jest łatwo możliwe. Niech to będzie zawsze uczestniczenie pełne, z pełnym zjednoczeniem z Chrystusem w Komunii św. Wtedy będziemy mieli życie w sobie, zadatek życia wiecznego.

Twórzmy też dobry klimat liturgii w naszych kościołach, aby każdy, który przychodzi, także emigrant, czuł się oczekiwany, przyjęty i chciany. Niech z wiarą celebrowana Eucharystia, z przekonującym śpiewem i wielością zaangażowanych osób będzie znakiem Kościoła jako żywej wspólnoty. W ten sposób, jak przypomina papież Franciszek, *Kościół rośnie przez przyciąganie*.

Wreszcie – po trzecie – Kościół ze swej natury jest misyjny. Kościół istnieje dla ewangelizacji. Tylko wtedy rośnie, gdyż dzieląc się Ewangelią, wypełnia misję Jezusa. W *Redemptoris missio* papież Jan Paweł II uczył, że *wiara umacnia się, gdy jest przekazywana* (2). Dlatego zachęcam, byśmy w tym roku duszpasterskim, gdy wyznajemy w sposób szczególny wiarę w Kościół, oddychali życiem Kościoła, dzielili się świadectwem i towarzyszyli ludziom w ich codzienności. Znakiem piękna Kościoła są żywe parafie, żywe wspólnoty, gdzie rodzą się misyjne inicjatywy duszpasterskie docierania na peryferia nowych osiedli. Podejmujemy razem dzieło budowania Kościoła w parafii przez nasze wspólne zaangażowanie i ewangelizowanie. Niech to będzie również formą naszego przygotowania do zbliżającego się jubileuszu 100-lecia naszej archidiecezji.

Zakończenie.

Wierzę w Kościół Chrystusowy – to wyznanie Kościoła o sobie samym, a jednocześnie deklaracja każdego z nas. Wejdźmy w to doświadczenie, troszcząc się o przyłgnięcie do Pana Jezusa i wspólnotę, do której nas powołał. Przez nasze wewnętrzne i zewnętrzne zaangażowanie Kościół zacznie się odnawiać i na nowo potwierdzi wiarygodność swojego przesłania. Wzywał do tego już kardynał August Hlond, pierwszy biskup katowicki: „I w Polsce musi w łonie Kościoła nastąpić święte wrzenie mistyczne. Dusze muszą zakiepcić życiem sakramentalnym, zdobywać pełnię życia wewnętrznego, poddać się twórczemu działaniu Ducha Świętego, porósć świętością ewangeliczną. Tej mistycznej głębi potrzebuje Kościół w Polsce najwięcej”⁶. Módlmy się o nią i w niej wzrastajmy.

Drodzy Bracia i Siostry! Na czas adwentowej drogi oraz na przeżywanie całego roku liturgicznego w myśl hasła: *Wierzę w Kościół Chrystusowy* - z serca Wam błogosławię.

+ Wiktor Skworec
Arcybiskup Metropolita
Katowicki

Katowice, 01 grudnia 2022 r.
VA I - 77/22

⁵ Franciszek, Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium*, 272.

⁶ August kardynał Hlond, *Dziela. Nauczanie 1897–1948*, t. I, red. J. Konieczny, Toruń 2003, s. 479.

Zarządzenie.

List pasterski należy odczytać w II niedzielę Adwentu - 4 grudnia br. w podczas liturgii Słowa w miejsce homilii.

+ Marek Szkudło
Wikariusz Generalny